

**Musik-Vertrieb membran GmbH og K-tel International
mod GEMA — Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und
mechanische Vervielfältigungsrechte
(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Bundesgerichtshof)**

»Frie varebevægelser (grammofonplader): ophavsrettigheder«

Forenede sager 55 og 57/80

Sammendrag

1. *Frie varebevægelser — traktatens bestemmelser — anvendelse på lydbærere, der indeholder beskyttede værker*
(EØF-traktaten, art. 30)
2. *Frie varebevægelser — industriel og kommerciel ejendomsret — ophavsret — anvendelse af traktatens artikel 36*
(EØF-traktaten, art. 36)
3. *Frie varebevægelser — industriel og kommerciel ejendomsret — ophavsret — beskyttelse — grænser — lydbærere, der forhandles i en medlemsstat med ophavsmandens samtykke — indførsel til en anden medlemsstat — indsigelse — ulovlighed*
(EØF-traktaten, art. 30 og 36)
4. *Frie varebevægelser — industriel og kommerciel ejendomsret — ophavsret — beskyttelse — grænser — lydbærere, der forhandles i en medlemsstat med ophavsmandens samtykke — indførsel til en anden medlemsstat — forskel mellem de licensafgifter, der opkræves i de to stater — et ophavsretsselskabs manglende ret til at kræve betaling af supplerende afgiftsbeløb*
(EØF-traktaten, art. 30 og 36)

¹ — Processprog: Tysk.

1. Lydbærere er, selv om de indeholder beskyttede musikværker, varer, som er omfattet af den ved EØF-traktaten fastsatte ordning med frie varebevægelser.
2. Udtrykket »beskyttelse af industriel og kommerciel ejendomsret« i EØF-traktatens artikel 36 omfatter også den beskyttelse, som ophavsretten giver, især i det omfang denne udnyttes kommercielt i form af licenser, som kan påvirke salget i forskellige medlemsstater af varer, som indeholder det beskyttede litterære eller kunstneriske værk.
3. Indehaveren af en industriel og kommerciel ejendomsret, der er beskyttet af en medlemsstats lovgivning, kan ikke påberåbe sig denne lovgivning vor at modsætte sig indførslen af en vare, der på lovlig måde er bragt på markedet i en anden medlemsstat af indehaveren selv eller med dennes samtykke. Det samme gælder for ophavsretten, hvis kommercielle udnyttelse rejser samme problemer som udnyttelsen af en anden industriel eller kommerciel ejendomsret. Følgelig kan hverken indehaveren af en ophavsret eller dennes licenshaver, eller et ophavsretsselskab, som handler i indehaverens eller licenshaverens navn, under henvisning til den eneret til udnyttelse, som ophavsretten giver, hindre eller begrænse indførsel af lydbærere, der indeholder beskyttede værker, og som på lovlig måde er bragt på markedet i en anden medlemsstat af indehaveren selv eller med dennes samtykke.
4. Forskelle mellem de nationale lovgivninger, som kan fordreje konkurrencen mellem medlemsstaterne, kan ikke berettige, at en medlemsstat beskytter en privat organisations handle måde, der er uforenelig med reglerne om frie varebevægelser.

EØF-traktatens artikler 30 og 36 er til hinder for anvendelsen af nationale retsforskrifter, hvorefter et ophavsretsselskab — som er beføjet til at gøre de ophavsrettigheder gældende, som tilhører komponister af musikværker, der i en anden medlemsstat er indspillet på gramfonplader eller andre lydbærere — kan påberåbe sig disse rettigheder for ved forhandling af disse lydbærere på det nationale marked — såfremt de i denne anden medlemsstat er bragt i fri omsætning af indehaverne af ophavsrettighederne eller med disses samtykke — at kræve betaling af en afgift svarende til de licensafgifter, der sædvanligvis opkræves for forhandling på det nationale marked, med fradrag af de lavere licensafgifter, der er betalt i den medlemsstat, hvor varerne er fremstillet.

I de forenede sager 55 og 57/80,

angående de anmodninger, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af Bundesgerichtshof er indgivet til Domstolen for i de sager, som verserer for nævnte ret mellem